

ЛИЧНИ ИНТЕРЕС КОД ЛИЦА КОЈА ИМАЈУ ПОСЕБНЕ ДУЖНОСТИ ПРЕМА ПРИВРЕДНОМ ДРУШТВУ

Погрешна процена о оправданости закључења одређеног уговора, који одступа од редовне пословне делатности привредног друштва, није довољна за закључак да је статутарни заступник тог истог привредног друштва имао лични интерес за његово закључење у случају да је поступак добијања сагласности за располагање имовином велике вредности ваљано спроведен.

Из образложења:

„...Право на поништај правног посла, према члану 67. Закона о привредним друштвима, постоји код привредног друштва када за његово закључење није прибављено одговарајуће одобрење у смислу чл. 65. и 66. Закона о привредним друштвима. Одобрење је нужно када су одређена лица која имају дужности према привредном друштву из члана 61. Закона о привредним друштвима имала лични интерес у закључењу конкретног правног посла и узела су учешће у њему. Изостанак таквог одобрења разлог је за подношење тужбе од стране друштва за поништај правног посла, али и за подношење деривативне тужбе по том основу од стране квалификованог члана друштва у своје име, а за рачун друштва, према чл. 67. и 79. Закона о привредним друштвима. Следи да само онај правни посао у чијем су закључењу учествовала лица која имају посебне дужности према друштву и при томе имали лични интерес за његово закључење може да буде предмет поништаја. Истовремено, евентуално неодговарајућа процена о целисходности закључења уговора није довољна за постојање личног интереса за ступање заступаног привредног друштва у такав однос. Лични интерес подразумева непосредну и знатну економску (пословну) везу између лица које има дужност према друштву и субјекта са којим се намерава закључити конкретан правни посао, како је то одређено у члану 65. став 3. Закона о привредним друштвима.

Поступак закључења спорног уговора о промету непокретности одређен је располагањем непокретношћу првотуженог, као имовином велике вредности. Првотужени је, у својству продавца, исходовао одговарајућу одлуку скупштине којом се одобрава продаја одређене непокретности и одређују услови продаје. Уговор о промету непокретности је између првотуженог и друготуженог закључен је управо у границама које одређује таква одлука. Ове околности нису довољне за оцену да је код члана првотуженог, постојао лични интерес за закључење уговора који је предмет поништаја по тужби. Напротив, поступак располагања имовином првотуженог је у свему ваљано проведен. Постојање евентуалне штетности закључења таквог уговора по првотуженог, односно његова супротност циљу због кога је основан, није довољна за то да је претходно наведени члан првотуженог имао било какав лични интерес у поступку закључења предметног уговора.“

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Прев 75/2020 од 4.6.2020. године, усвојена на седници Грађанског одељења од 16.03.2021. године)